

॥७९॥ पशुपतिवचनादित्यादेर्ग्रंथस्य तात्पर्यं परमकारणस्य भगवतो महादेवस्यानुग्रहे सति तिर्यग्योनिनात्तावपि भयं नास्ति यथा काकस्य भ्रूवङ्गस्य इन्द्रेण तु स्वयं नष्टप्रायेण दत्तं त्रैलोक्यराज्यमपि
महाभयजनकं यथाननुषस्येति ॥८०॥ मावा मेव भवानिभूयास ॥८१॥ ८२॥ ८३॥ अनार्जवं वक्रं युगं कलियुगं ॥८४॥ ८५॥ ८६॥ ८७॥ ८८॥ ८९॥ असारं नास्ति सारो यस्मादन्यः केवला नन्द इत्यर्थस्तं
॥९१॥ ९२॥ कइति ईशो ईशस्य भवने सत्तायां को हेतुः कायुक्तिः ईशसत्त्वे प्रमाणं नास्तीत्यर्थः तत्र हेतुः कारणकारणोदितकारणो हि कलशस्य कपालकुलालादिवत् जगतः परमाणुमहेश्वरा

सत्यं सत्यं हि नः शक्रवाक्यमेतत्कनिश्चितं ॥ नयन्महेश्वरं मुक्त्वा कथान्याममरोचते ॥७९॥ पशुपतिवचनाद्भवामिसद्यः कृमिरथवा तरुण्यनेकशाखः
अपशुपतिवरप्रसादजामेति भवनराज्यविभूतिरप्यनिष्ठा ॥८०॥ जन्मभ्रूपाकमध्येपि मेस्तहरचरणवन्दनरतस्य ॥ मावानीश्वरभक्तो भवानिभवने
पिशक्रस्य ॥८१॥ वायं बुभुजोपि सतो नरस्य दुःखक्षयः कुतस्तस्य ॥ भवति हि सगराक्षरगुरो यस्य न विश्वेश्वरभक्तिः ॥८२॥ अलमन्याभिस्तेषां कथाभि
रप्यन्यधर्मयुक्ताभिः ॥ येषां न क्षणमपि रुचिर्तो हरचरणस्मरणविच्छेदः ॥८३॥ हरचरणनिरतमतिनाम वितथ्य मनार्जवं युगं प्राप्य ॥ ससारभवं न भ
वति हरभक्तिरसायनं पीत्वा ॥८४॥ दिवसं दिवसाधं वा मुहूर्तं वा क्षणं लवं ॥ न ह्यलब्धप्रसादस्य भक्तिर्भवति शंकरे ॥८५॥ अपि कीदृशं पतंगो वा भवे
यं शंकराज्ञया ॥ न तु शक्रत्वया दत्तं त्रैलोक्यमपि कामये ॥८६॥ भवापि महेश्वरवचनाद्भवामि सहिनः परः कामः ॥ त्रिदशागणराज्यमपि खलु नेच्छा
म्य महेश्वराज्ञया ॥८७॥ न नाकपृष्ठं न च देवराज्यं न ब्रह्मलोकं न च निष्कलत्वं ॥ न सर्वकामानखिलान् वृणोमि हरस्य दासत्वं महं वृणोमि ॥८८॥
दिवसकरशशांकवन्निदीपं त्रिभवनसारमसारमाद्यमेकं ॥ अजरममरमप्रसाद्य रुद्रं जगति पुमानिह को लभेत् शान्तिं ॥९०॥ यदि नाम जन्मभूयो
भवति मदीयेः पुनर्दीयेः ॥ तस्मिंस्तस्मिन् जन्मनि भवे भवे न मोक्षया भक्तिः ॥९१॥ शक्र उवाच कः पुनर्भवने हेतुरीशो कारणकारणे ॥ येन

त्रिसिद्धं नापि कल्पयितुं शक्यं कारणकल्पनैव अर्थापत्तिपरिहारादिति भावः पुनः शब्दो वाक्यालंकारे सप्तमीषष्ठ्यर्थे भवनेदतिभावे ल्युट् येन यतो हेतोः शर्वात्तदभूतातिहि नस्ति प्रल
यकाले कृत्स्नं संहर्तितस्मात् वरं कांक्षसि तस्मात्तदाहो पश्यात्यैवन्निमिव संहर्तारं वरार्थमाराधयन् मूढो सीति भावः ॥९२॥